

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ἔκδοσιν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κατακτινουργίας, ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνος δρ. 12.
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροσκία διατμ. 50.—
 Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γέ-
 νει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελίνια 10.
 Ἐξάμηνος καὶ Τριμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
 δομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιθίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβραίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 11

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

»Τελειώω τὸ γράμμα μου μὲ τὴν ἐλπίδα εἶτι γρήγορα θὰ μπορέσω ν' ἀποζημιωθῶ γιὰ τὴν τόσο ἀσχημὴ ἀρχὴ πούχε γιὰ μένα ἡ ἐκστρατεία. Μά, πρὶν τελειώσω, θέλω νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, σὲ σένα, πατέρα μου.

»Ἄν δὲν ἦσουν σὺ γενναῖος καὶ πολιτισμένος στρατιώτης κι' ἂν δὲν εἶχες σώσει τὸν Στεῖχ' Ἐλ-Μεσοῦρ, θὲν ἦσουν μικρὸς λοχίας, «μικρὸς ἐθελοντής» στὴν Αἴγυπτο, ἴσως τώρα δὲ θάμικατε ζωντανοί. Ὁ Λακδάρ εἶναι γιός σου καὶ σήμερα ἐξόφλησε ἕνα χρέος τοῦ πατέρα σου ἀπέναντί σου.

»Γρήγορα θὰ σὰς ξαναγράψω. Γιὰ τὴ μητερούλα μου ἀφήνω ἕνα φιλί στὴν ἀριστερὴ γωνία αὐτοῦ τοῦ χαρτιοῦ. Θὰ τὸ μοιραστῆ μαζί σου, μὲ τὴν γιαγιά-Κατερίνα, τὸν παπού-Μπαγὸ καὶ τὸν ἀδελφὸ μου τὸ Γιάννη, τὸ σοφὸ. Μά θσο κι' ἂν τὸ μοιραστῆ, πάλι θὰ μένει κάττι ἀκόμα, γιατί εἶν' ἄλη μου ἡ καρδιά, ἄλη μου ἡ στοργὴ βαλμένη ἐκεῖ πάνω!

**Ἐρρίκος
 Καρδινιάν»**

Υ.Γ. Τὴν τελευταία στιγμὴ μαθαίνω ἕνα νέο!.. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ τοῦ Δασινύ, μὲ προβιδάζουν ὑπολοχαγὸ κατ' ἐκλογὴν, εἰθθὲ μόλις κενωθῆ θέση. Ὁ Δενεσσὸ προβιδάζεται κι' αὐτός. Ὁ Γκελδὲ καὶ ὁ Ροζὲ πέρνουν τὸν πολεμικὸ σταυρὸ καὶ οἱ κυβερνήτες Μπριά καὶ Δασινύ ἀναλαμβάνουν διοίκησιν φρεγάτας.

Ἐκδοχ. τοῦ, Ἀφρικαν., Ἰταλικὸ

»Ὁ Λακδάρ, ποὺ ἤρθε αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ μοῦ σφιξῆ τὸ χέρι, μὲ παρακαλεῖ νὰ διαβιάσω τοὺς χαιρετισμούς σου στὸν παλιὸ λοχία τοῦ Ἐνάτου.

Ἐρρίκος»

Πὼς νὰ σὰς περιγράψω τὴ χαρὰ ποὺ σοῦρπισε τὸ γράμμα τοῦ Ἐρρίκου στὸ σπιτάκι τοῦ συναγματάρχου;

Ὁ Καρδινιάν διάβηξε δυνατὰ κι' ἡ αἰσιογένεια ἄλη ἀκουγε. Πολλὰς φορὲς ὁμοῦ σταμάτησε τὸ διάδασμα καὶ ἡ φωνὴ του ἔτριμε, σὴ σκέψη πὼς ὁ Ἐρρίκος πέρασε ἀπὸ τόσο τρομεροὺς κινδύνους.

Ἡ μητέρα καὶ ἡ γιαγιά ἐκλαίγαν καὶ γελοῦσαν, μὰ πάντα ὁ νοῦς τους πῆγαινε στοὺς κινδύνους ποὺ ἐμελλε

Ἐκδοχ. τοῦ, Ἀφρικαν., Ἰταλικὸ

Τώρα θὰ τοῦ κάνω καὶ τὸ σχῆμα! Θάνατ' ἀνώτερος καὶ θὰ μπορεῖ νὰ μὲ χῶση φυλακὴ!

Ἡ μητέρα του ἀναστενάξε.

—Ἄκου δῶ, μητέρα μου, εἶπε ὁ Γιάννης. Γιὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἰσοῦσι τὸ γνωμικὸ «Μὴ εἶς ἐπὶ τὸ αὐτό!»... Ὁ Ἐρρίκος πλήρωσε τὸ χρέος του στὸ θάνατο. Πέρασε τόσο κοντά του, ὥστε δὲ θὰ τὸν ξαναζυγώσω πιά. Μένε ἡσυχῆ.

Μ' ἔδες ὁμοῦ αὐτὲς τίς καθησυχαστικὰς διαβεβαιώσεις, μιὰ σιωπηλὴ μὰ

θερμὴ προσευχὴ ὑψώθηκε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη πρὸς τὸ Θεὸ ἀπὸ μιὰ μητρικὴ καρδιά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Μεσ' ἐπὶ φωτιά!

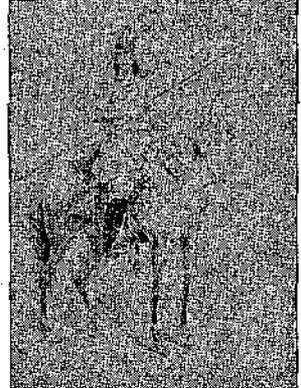
Τὸ Ἀλγέρι ἦταν Γαλλικὸ! Ἡ τριχρωμὴ σημαία κυμάτιζε περήφανα στὰ τεῖχη του.

Ἡ δύναμη τῶν Νταήδων εἶχε χτυπηθῆ

Ζουάβος

κατακέφαλα. Ὁ κυριότερος σκοπὸς τῆς ἐκστρατείας εἶχε πετύχει: ἡ ἐλευθερία τῶν θαλασσῶν ἦταν ἐξα-

Λογχοφόρος

ἀκόμη νὰ περάσῃ.

—Νάτα μαζί! φώναξε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ὁ Γιάννης.

σφαλισμένη. Ἀλλὰ τὸ Ἀλγέρι δὲν ἦταν ἡ Ἀλγερία. Ἄν ὁ Χουσεῖν ἔφευγε ἐξόριστος στὴ Νάπολη, ἔμεναν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀλγερίας οἱ ὑποτελεῖς του, οἱ Μπέηδες, ποὺ κυβερνοῦσαν καὶ φανατισμένο ἐναντίον τῆς Γαλλίας κι' ἀποφασισμένο νὰ πολεμήσῃ μὲ λύσσα γιὰ τὴν ἐλευθερία του. Γιατὶ οἱ Μουσουλμάνοι αὐτοί, πολεμώντας, δὲν υπεράσπιζαν μοναχὰ τὸ χῶμα τῆς πατρίδας των, μὰ θαρροῦσαν κι' ἐπὶ ἔκαναν θρησκευτικὸ καθῆκον, υπερασπίζοντας τὴ θρησκεία τους ἐναντίον τῶν ἀπίστων» χριστιανῶν.

Ἦταν πόλεμος ἀνεξαρτησίας καὶ θρησκείας μαζί κι' ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας ἐμελλε νὰ ταλαιπωρηθῆ πολὺ σὰς ξένα ἐκεῖνα μέρη.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπιτύχει τίς σημερινές

προόδους στα μέσα του πολέμου: μεταχειριζόταν ακόμη τα τουφέκια με την τακτικότητά και τα «μπροσθογεμιά» μπρούτζινα πυροβόλα, που μεταχειριζόταν άλλοτε ο Ναπολέων.

Η υγειονομική υπηρεσία δεν διέθετε τα αντισηπτικά και αντιπυρετικά μέσα που διαθέτει σήμερα. Κι' έτσι απ' όλους τους έχθρους ο πιο επίφοβος για ένα στρατό που βρισκόταν σ' αποικιακή εκστρατεία, ήταν τότε η αρρώστεια και ιδίως ο πυρετός.

Οι Άραβες δεν ήταν οργανωμένοι όπως οι Γάλλοι, ούτε είχαν την πειθαρχία του Γαλλικού στρατού. Μά είχαν τον αριθμό, και πρό παντός την εξουσία με το κλίμα.

Συμβαίνει συχνά, σε μιά κρίσιμη για ένα λαό στιγμή, να φανερωθεί ένας αρχηγός, που σώζει την κατάσταση. Τέτοιους παρουσιάστηκαν ανάμεσα σ' άτακτα πλήθη των Άραβων ο Εμίρης Άδδ-Ελ-Καδέρ, που κατόρθωσε να τους βάλει σε πειθαρχία και στάθηκε για τους Γάλλους τρομερός αντίπαλος.

Έξω απ' αυτά, έτυχε την εποχή εκείνη η απασχοληθή η Γαλλική Κυβέρνηση από Ευρωπαϊκά γεγονότα κι' έτσι η εκστρατεία αυτή βίαζε τριάντα δόκλινα χρόνια.

Τό βέβαιο είναι ότι ο φίλος μας Έρρικός Καρδινιάκ έπαιξε πολύ καλά τó μέρος του. Σε διάστημα έξη χρόνων, απ' τó 1830 ως τó 1836, μιά φορά μόνο γύρισε στη Γαλλία με άδεια μηνιαία, τó 1832 που πέθανε η γιαγιά του κι' ο παππούς του στη φοβερή επιδημία τής χολέρας που θέρισε τότε τó Παρίσι.

Εύτυχως έλοι οι άλλοι γλύτωσαν. Στο μεταξύ αυτό κι' ο Γιάννης είχε λάθει τó «βάπτισμα τού πυρός»: Είχε λάθει μέρος στην εκστρατεία στο Βέλγιο, έναντιον των Όλλανδών που απειλοβόσαν την ανεξαρτησία τού μικρού αυτού κράτους. Πολέμησε και στην πολιορκία τής Αμβέρσας και γύρισε άθικτος και μάλιστα μ' ένα γαλόνι περσιόσάερο.

Γιά την ώρα ήταν άπορροφημένος σε μελέτες, μαζί μ' ένα φίλο του μηχανικό, σχετικά με την εφαρμογή τού ατμού σε κινούμενες μηχανές.

Κι' οι δύο βαπτιστικά του Ναπολέοντος ήταν τώρα ώραια άνδρες, με ξανθό μουστάκι, με παράστημα και με διπλό χρυσό γαλόνι στο κασέκο.

Ο Έρρικός ήταν τώρα ύπολοχαγός στο Άφρικανικό ίππικό. Τó σόμα αυτό ιδρύθηκε στην Άφρική, μαζί με τó σόμα των Ζουάδων, κι' έμελλε, και τ'ένα και τ'άλλο, να γνωρίσουν πολλές δόξες.

Τó «Τάγμα των Ζουάδων» σχηματίστηκε τó 1830 από ίθαγενείς που δήλωσαν ύποταγή και άνηξαν έλοι σε

μιά φυλή που λεγόταν «Ζουάδα». Η στολή τους ήταν άραβική και στην αρχή προκάλεσε τις είρωνες και τ'πειράγματα των Γάλλων στρατιωτών. Μά απ' την ήμερα που τó νέο τάγμα έκανε θαύματα άνδρείας σε μιά μάχη κατά τού Μπέη τού Τυττερί, η είρωνεία έγινε θαυμασμός κι' από τότε κάθε αξιωματικός που διακρινόταν, τó θεωρούσε μεγάλη τιμή να τοποθετηθή στο τάγμα των Ζουάδων.

Τó νέο ίππικό περιλάμβανε μιά ίλη από ίθαγενείς, που έπονομάστηκαν «Άλγερινοί κυνηγοί». Αρχηγός τους ήταν ένας Τούρκος από Γάλλο πατέρα, που τόν έλεγαν Γιουσουφ, θαυμάσιος καβαλλάρης. Απ' τó ίππικό αυτό προήλθαν άργότερα οι σημερινοί «Σπαχήδες» τού Γαλλικού στρατού.

Φορούσαν χιτώνιο γαλάζιο με κίτρινο περιλαίμιο και ψηλό σκληρό πιλίμιο κατακάκκιο. Δυό ίτες σε κάθε σύνταγμα (γιατί όλα τ'ά ίππικά συντάγματα είχαν άργότερα μετατραπή σε Άφρικανικό ίππικό) είχαν λόγχες μακρυνές σε δόρατα και αποτελούσαν τούς «Άφρικανούς λοχιοφóρους».

Μόλις τελείωσε η άδειά του, ο Έρρικός βρισκόταν πάλι στο Άλγέρι. Η πόλη είχε αλλάξει όψη και κίνηση και ο Έρρικός τó παρατηρούσε εύχαριστημένος, όταν ξαφνικά αντικρύζει τó Γκελδέ:

— Ύπολοχαγέ μου, είπες ο λοχίας, φθάνετε στην ώρα.

— Τι τρέχει, παλληκάρι μου; Φεύγει τó σύνταγμα;

— Όχι τó σύνταγμα, ύπολοχαγέ μου, αλλά σεις, εγώ και πέντε άλλοι λοχίες. Η διαταγή ήθε σήμερα τó πρωί.

— Τι μού λές; Και γιά πού;

— Στο Άρζέβ! Στοος Σπαχήδες, μαζί με τόν Γιουσουφ!

Τó πρόσωπο τού ύπολοχαγού έλαμψε. — Μπρόβο! είπες. Μ' άρέσει αυτός ο Τούρκος. Είναι άληθινός αρχηγός ίππικού.

Κι' είχε δικιο. Ο Γιουσουφ, μ' έλο που ήταν κάπως ματαιόδοξος, είχε θαυμάσιο παράστημα καβαλλάρης κι' ήταν τολμηρός σε βαθμό άπιστευτο. Και με την ύλμη αυτή πολλές φορές πετύχαινε, γιατί, όπως έλεγαν οι Δατίνιοι, «η τύχη εύνοει τούς τολμηρούς».

Γι' αυτό ο Έρρικός, που ήταν κι' αυτός απ' την ίδια πάντα, ένθουσιάζστηκε μ' αυτή την άλλαγή. Μάλιστα ήταν ένθουσιασμένος και με την ώραία στολή που φορούσαν οι αξιωματικοί των Σπαχήδων κι' εύθως μόλις πήρε τή μετάθεσή του, έτρεξε σ' ένα ράφτη και παρήγγειλε μιάν ύπεροχη άραβική στολή.

Τή μεθεπομένη ξεκινούσε γιά τó Άρζέβ, όπου ο νέος αρχηγός του τόν ύποδέχθηκε πολύ θερμά.

Είχε μάλιστα την εύτυχία να βρή εκεί και τó Λακνάρ, που είχε όνομασθή ύπολοχαγός στοος Σπαχήδες κι' από τότε ήταν πάντα μαζί.

Η ύπηρεσία έτυχε νάναι πολύ βάρειά. Αναγνωρίσεις, συνοδείες έφοδιοπομπών, ασφάλειες γεφυρών και στρατιωτικών οδών και χιλια δυό άλλα. Και σε να μόν έφταναν αυτά, σχεδόν κάθε μέρα βρισκόταν στην άνάγκη να κάνουν μικροσυμπλοκές με τόν έχθρο που τούς ένοχλούσε άδιάκοπα.

Όυτε στιγμή ήσυχία. Κάθε στιγμή είχε κι' έναν κίνδυνο, νύχτα και μέρα.

Μά αυτή η ζωή τού κινδύνου και τής δράσης άρσε ύπερβολικά σταν Έρρικό. Άλλωστε η τύχη πάντα τόν εύνοούσε: γύριζε πάντα δίχως τσαγκρουνιά.

Τούχε καθίσει μνία να πιάτη τόν Άδδ Ελ-Καδέρ! Δέν ήταν εύκολο παίγνιο και πολλές φορές παρά λίγο να τó πληρώση ακριβιά, γιατί ο Έμíρης ήταν καλά φρουρημένος.

Είχε ανακηρυχθή αρχηγός έλου τού έπαναστατημένου Άλγερίου κι' ήταν η ψυχή τής άμυνας.

Αεικνήτος και σχεδόν «πανταχού παρών» καθάλλα σ' έλογό του, όλοένα ξεφευγε κι' όλοένα ένοχλούσε τούς κατακτητές, μαζί με τούς ίππεις του, που είχαν έπονομασθή «Κόκκινοι ίππεις», επειδή κάθε έπέλασή τους έθαφε άφθονα με αίμα τó χώμα τής Άλγερίας.

Κι' ο πόλεμος χράνεψε. Συντάγματα πηγαινοερχόταν άδιάκοπα, τó Γαλλικό αίμα πότιζε τ' άραβικά χώματα, μά κανένα όριστικό αποτέλεσμα δέν έρχόταν να τερματίσει τόν πόλεμο. Γιατί οι Γάλλοι δέν ήταν πάντα νικητές. Βρέθηκαν μάχες, που άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν.

(Ακολουθεί)

Ο ΜΥΘΟΣ

(Κατά τó Γαλλικό)

Είν' ένας μύθος σό μικρό τó χωριουδάκι μας κει-κάτου, που όσες φορές τόνε θυρω ποίεις δέ στέκουν τ'ά φτερά του.

Γυρίζει μέσα στη σιγή και μέσα στο βαθύ σκοτάδι, από τó βράδυ ως την αύγή κι' απ' την αύγή πάλι ως τó βράδυ.

Καλόκαρδη η νοικοκυρά τó σπικικό της σιγουρίζει κι' ένα παιδάκι, μιά χαρά, τó μύθο τó τρωχό στωλίζει.

Τού μιλωνά τó σπικικό καθένας σό χωριό τó ξερει πως δέν άρνειται ψυχικό και σπλαχνικό πάντα έχει χέρι.

Γι' αυτό τή φτωχική γωνιά τή σκέπει τó Θεού εύλογία: δέν έχει κάμει γνωριμιά με πλούτη—ούτε με δυστυχία.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΕΣ

Με τ'άσπρα τ'ά φτερά τ'ά μισανοιχτά, άνήσυχες και τρομαγμένες, πλανιούνται οι άγριοπάπιες στοος βάλτους, στα βοδρα πλάι τ'ά μυτερά. Ο ήλιος κατακόκκινος, σάν ένα ρόδο φλογισμένο, γλυστράει ανάμεσα στα γαλανά βουγά. Κι' από τ'ά κοντινά περδόλια, που οι ένωμάχει φροντίζουν, τ'ά μελλοσια, τρυφώνε τις κληματαριές κι' ισιώνουν τις στραβές, μισογυρμένες κερασιές, άνεβαίνει μιά θερμή, ευδιάσμηνη πνοή, που άπλώνεται στη μοναξιά, γοργή σάν τ'ά δρυμητικά τ'ά χελιδόνια, που λογχίζουν τόν άέρα...

Οι κυνηγοί, με τó ντουφέκι σταν ώμο, κρυμμένοι πίσω από τ'ά βοδρα, από μιά πέτρα, έδω κι' εκεί, σκύδοντας και σερνόμενοι σό χώμα η με τ'ά πόδια ως τ'ά γάνατα σό νερό, παραφυλάνε τις άγριοπάπιες. Μακριά, πάνω στα κάρα με τó σανό, περνούν οι άνθρωποι τής δουλειάς και τού κόπου. Με μεγάλες, πλατιές, ίσκιερές ψάθες σό κεφάλι, με τ'ά δρεπάνια σό χέρι η με μιά βέργα από λιγαριά, παρκοκλουθών τó άργό βάδιμα των ύπομνητηκών άλόγων μ' ένα εύθυμο τραγουδί στα χελιη. Οι βλάχοι πεζοί, κρατώντας τούς χαλινούς όκνών γαϊδάρων, φορτωμένων καλάθια με φρούτα η πελάρια δεματία κουφοβουλίας, περπατούν χωρίς βίαση μέσ' σταν ήτυχο δρόμο, που άπλώνεται ως πέρα, στα ριζά τού βουνού, κι' από κει, μέσ' από βάλτους, πρds τή θάλασσα και πρds τó χωριό.

Ντουφεκές ταράζουν που και που τή μοναξιά και τή σιωπή. Οι άγριοπάπιες κράζουν τρομαγμένα, ανάμεσα στοος βάλτους με τ'ά βοδρα τ'ά μυτερά, άλλες ψεύγουν μακριά, χάνονται γιά μιά στιγμή πρds τó πέλαγος γιά να ξαναγυρίσουν πάλι, άλλες φτεροχτυπιούνται περιλυσες και σπαράζουν, ως που να πέρσουν με ματωμένα τ'ά φτερά μέσ' στα ρηγά, άκούμαντα νερά. Η έσπέρα που κατεβαίνει στις πλαγιές των βουνών, που αναπαύονται ράθυμα τ'ά καλύδια των βλάχων, δίνει μιά σιωπηλή και μιάν έπίσημη μεγαλοπρέπεια στη σκηνή. Οι γλάροι που διαγράφουν πάνου απ' τ'ά κύματα, σό άνοιχτά κι' άτέλειωτο πέλαγος, άμέτρητους κύκλους, μοιάζουν σάν άσπρες έλεύθερες ψυχές, που πίνουν σε λεπτότατα κύπελλα από κάλυκες ρόδων τó άρωματισμένο άγίασμα μιάς ύπερτερης ζωής. Και μόνο οι άγριοπάπιες χαροπαλεύουν μέσ' στοος βάλτους, σάν φτωχές, άλυσσοδεμένες ύπάρξεις, άνήμπορες να χαρουν με άταραξία και μ' εύθυμη καρδιά τή βραδινή μοναξιά, τή βραδινή καλοκαιρινή γαλήνη.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τó κατωτέρω ποίημα είναι άπόσπασμα από την «Ιφιγένεια εν Αύλιδι» τού Εύριπίδου.

Κατά τó σημείωμα τού μεταφραστó κ. Σιμου Μενάρδου, Εύριπίδης ο Μνησαχίδου (480 - 406 π. Χ.), ο μελαγχολικός αυτός κι' ιδιότροπος άθηναίος τραγικός, ένσωτέρισε τολμηρά, όχι μόνο στην οικονομία των τραγυδιών του, που άρχίζουν με πρόλογο και τελειώνουν με την εμφάνιση ενός Θεού που έπιβάλλει τή λύση, (θεός από μηχανής), αλλά και στη μουσική των χορικών του. Τ'ά χορικά αυτά δέν είχαν στενή σχέση με τó δράμα· οι μελωδίες τους όμως διαδιδόταν και φαλλόνταν κατόπι, κι' από Έλληνες κι' από βαρβάρους, κι' όπου υπήρχε θέατρο, κι' όπου δέν υπήρχε.

Τήν «Ιφιγένεια εν Αύλιδι» ο Εύριπίδης την έγραψε στην Μακεδονία, όπου κατέφυγε και πέθανε, όργανομένη γιά τó φθόνο των Αθηναίων. Τó άπόσπασμα δέν είναι καθαυτό μούλογος, άν και μιλ' μόνο η Ιφιγένεια, αλλά μιά μεγάλη όμιλία που κάνει χωρίς διακοπή στη μητέρα της.

Η ύπόθεσις, με δυό λόγια, είναι αυτή. Ο βασιλιάς Αγαμέμνωνος, ο πατέρας τής Ιφιγένειας, άποφασίζει να τή θυσιάσει στην Άστει, γιά να έπιτύχη, κατά τó χρησμό, η ένανσίον τής Τροίας έκστρατεία. Οταν πρωτακούη την καταδίχη της, η Ιφιγένεια, σάν κόρη, θρηνηί. Δέ θέλει να πεθάνη. Γιά τήν πατρίδα της. Στην μητέρα της τώρα εκθέτει τις οκέφες που την έφεραν σ' αυτή την ήρωική άπόφαση. Κι' ο κ. Μενάρδος προσθέτει αυτολεξεί: «Η ψυχολογία είναι θαυμαστή. Νομίζει κανείς ότι η κόρη θεωρείται σιγά-σιγά κι' ένθουσιάζεται και απ' αυτόν τόν ήγον τής φωνής της».

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ—Άδικα με τόν πατέρα,

μάννα μου, θυμώνεις ίσως. 1370
 Να παίνεσωμε τόν έξένο
 πρέπει τόν εθνεγικό,
 Μά να ιδούμε κιάλο μήπως
 πείση σταν σιρατού τó μίσος
 Και, χωρίς να ώφεληθούμε,
 πάθη τίποτα κακό.
 Άκουσε τί μού κατέβη
 μέσ' τού νοού μου την λαχτάρα
 Ναποθάνω μούχει δόξαι 1375
 τούτο θέλω τó καλό
 Δοξασμένα να τó κάνω
 και νάφθω την τρομάρα.
 Μάννα μου, έλα και μαζί μου,
 σκέψου πως καλά μιλώ.
 Την Ελλάδα νάπόβλεψη
 σ' έμέ τώρα όλη την είδα
 Και τής Τροίας είν' η τύχη
 κι' η καταστροφή σ' έμέ.

Κι' άν οι βάρβαροι άδικήσουν
 άλλοτε μιάν Έλληνίδα,
 Δέν θάφήσουν τέτοιαν θύρον
 όλοι οι Έλληνες ποτέ.
 Τής Έλένης θά πληρώσουν
 τώρα τόν χαμόν εκείνοι.
 Κι'όλ' αυτά θά κατορθώσω
 με τόν θάνατό μου εγώ
 και πώς σφάζω την Έλλάδα
 τ'όνομά μου θ' άπομείνη.
 Χάρη μιάς ψυχής δέν πρέπει
 τόσο να μικρολογώ. 1385

Μ' έκαμες γιά την Έλλάδα,
 και όχι, μάννα, μόνη έσένα!
 Άνδρες έτρεξαν χιλιάδες
 τ'ά σπαθιά των να ζωθούν,
 τ'ά κουκιά χιλιάδες ναύτες
 έδρασαν τ'ά φτερωμένα,
 όλοι τους γιά την Έλλάδα
 έτοιμοι να σκοτωθούν.
 Κι' όλ' αυτά να σταματήση
 μιά η ψυχή μου, τ'ά γενναία; 1390

Είναι τάχα δικαίο τούτο;
 θάν' η άνοησή μου όρθή;
 Τόρ' ως έλθωμε και σάλλο.
 Πρέπει εγώ τόν Άχιλλέα
 να τόν μπλέξω σε διαμάχη,
 που μπορεί να σκοτώη;
 Τέτοιος άνδρας παρά χίλιες
 κόρες ζωητώνες αξίζει!
 Κι'άν η Άστειμς τó σόμα
 τούτο θέλη γιά τιμή, 1395
 πως μπορεί θνητή κοπέλλα
 μιάν θεά να την ποδιόη;
 Τόχει άνάγκη; τó χαρίζω
 στην Έλλάδα τó κορμί!
 Σφάξτε με και νικητέ!

Τόριστο τών μνημοσύνων
 θάν' ατίο γιά μένα, δόξα,
 παιδιά, γάμος και γιοστή.
 Έλληνες νάρχουν βαρβάρων,
 όχι βάρβαροι Έλλήνων 1400
 πρέπει, μάννα' εκείνοι οκλάβοι
 και έλεύθεροι είν' αυτοί!

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Δέν πρέπει νάναι κανείς ύπερβολικός, κι' άνεπιφύλακτος στη δράση του. Αυτό θάπρεπε να τó γνωρίζη ο καθένας, από την πρώτη φορά που θάβλεπε κάποιον να τραβή κάτι, χωρίς να έξασφαλισθή από πριν άν αυτό που τραβή είχε γερό, η άν δέν θά τόν άφήση άεσφονα να πέση χάμα.

Τó σόμα τó έδωσε σταν άνθρωπον η Φύσις, αλλά τó πνεύμα ο Θεός. Γι' αυτό βλέπομε κάποτε έναν κακεπίκο και κακόμορφο άνθρωπο να δημιουργή άριστουργήματα· κι' ένα γιγαντόσωμο, άκμαίο, άρτιο κι' ώραίο άνδρα να παύση μπασαβίόλα.

Η πορεία τού ήλιου κι' η ζωή τού άνθρώπου έχουν μερικές άναλογίες: Άνατέλλουν, μεσουρανούν και δύουν. Γιά να είναι η σύγκριση σωστή, δέν πρέπει να ξεχνούμε και τις κηλίδες.

Α. Γ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΡΥΟ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΩΣ σ' εβγαίνει από την άλλη φορά, τὸ χιόνι μέσα στὴν Αθήνα ἔπεσε λιγοστό. Στρώθηκε, τὴ νύχτα ἐκείνη, στοὺς τοίχους καὶ στὰ κεραμοῦδια μὰ τὸ πρωτὸ εὐθὺς ἄρχισε νὰ λιώνη κι' ὡς τὸ βράδυ δὲν ἔμενε πιά οὔτε ἕνας. Κι' ἐλέγαμε «εἰ, πάει κι' αὐτό! καὶ τοῦ χρόνου τί-ρα!»

Γιατί δὲν φανταζόμαστε ποτὲ τὸ κακὸ ποὺ μᾶς περιμένει μὲ τόση χιονάκι: τὸ φοβερὸ κρύο ποὺ θάκανε τίς ἐπόμενες ἡμέρες. Πῶ, πῶ, πῶ, τ' ἦταν ἐκεῖνο, παιδιά μου; Οὔτε οἱ γεροντότεροι δὲν τὸ θυμούνται ἐπιζῶντες! Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους αὐτῆ τῆ φορά, γιατί καθὼς ἀνακρίνωσε τὸ Ἀστεροσκοπεῖο, 60 χρόνια εἶχαν νὰ σημειωθοῦν στὴν Αθήνα τόσο χαμηλὲς καὶ τόσο ἐπίμονες θερμοκρασίες. Ἀλλὰ ἐδῶ κι' 60 χρόνια, οἱ πῶ γέροι ἦταν παιδιά καὶ, καθὼς ξέρετε καλά, τὰ παιδιά δὲν πολυκρυώνουν, οὔτε τὸ θερμόμετρο κοιτάζουν, οὔτε τὰ δελτία τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου διαβάζουν, γιὰ νὰ θυμοῦνται ὕστερα τέτοια πράγματα. Χιονίστρες μόνο βγάζουν, χιονίστρες μπόλικες, μὰ κι' αὐτὲς γρήγορα τίς ξεχνοῦν...

Ἐνῶ οἱ καημένοι οἱ μεγάλοι, οἱ ἡλικιωμένοι, οἱ γέροι, ποὺ τὸ αἷμα τους δὲν εἶναι πιά τόσο θερμὸ, οὔτε τόσο γερὸ τὸ κόκκαλό τους, τί δὲν υποφέρουν!... Ἐγὼ, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, καθόμουν κοντὰ στὴ φωτιά, κι' ἄλλοι μοῦ ἔφεραν ἀπέξω τίς τρομερὲς εἰδήσεις: Πέντε βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν τὸ θερμόμετρο!... Δέκα βαθμοὺς!... Εἴκοσι βαθμοὺς... στὴ Θεσσαλονίκη!... Ἐνα τραῖνο στὰ Κιοῦρα καουκλώθηκε ἀπ' τὰ χιόνια!... Ἐπὶ ἀνθρώποι στὸν Πειραιᾶ πέθαναν ἀπὸ ψύξη!... Ὅλα τὰ νερά καὶ τὰ νεράκια ἔχουν παγώσει!... Ὁ δρόμος μας εἶναι στρωμένος μὲ... γυαλί!... Τὸ λάδι στὸ μπουκαλάκι δὲν ἐπῆξε... ἐπέτρωσε!... Νὰ κι' ὁ τενεκές μὲ τὸ... πρῶην νερό!

Καί, γιὰ δείγμα, μοῦ ἔφεραν ἕναν τενεκέ τῆς νιπτήρας γεμάτο πάγο σκληρὸ καὶ μονοκόμματο, ἐπειδὴ πρωτότερα εἶχε σταθῆ στὴν τάρτασα μιᾷ ὥρα, καὶ μοῦ τὸν ἔβαλαν κοντὰ στὴ σόμπα, γιὰ νὰ λυώσῃ τὸ νερὸ καὶ νὰ πλυθῶ. Μὰ ὀρισμένως τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ εἶχα ξαναἰδῆ! Καὶ θυμώμουν

τὴν ἱστορία ἐκείνη τοῦ Μυγχαούζεν μὲ τὸ χιόνι, ποὺ ὅς διηγήθηκε τίς προάλλες ἡ κυρὰ-Μάρθα. Καὶ μοῦ φαίνονταν, —μὴ γελᾶστε, —πὺς κι' ἐγὼ, μ' ἐν' ἀλλοιώτικο θαῦμα, μόλις ἔλυσε τὸ λίγο χιόνι τῆς Ἀθήνας, βρέθηκα ἄξαφνα στὴ Ρωσία, στὴ Σιβηρία, στὴ Σπιτοβέργη... ξέρω κι' ἐγὼ ποῦ; Γιατί μόνο στὴν Αθήνα δὲν θάμουναι, δὲν μπορεῖ νάμουναι, τὴ στιγμή ποὺ μοῦ φεραν, γιὰ νὰ πλυθῶ, νερὸ παγωμένο!...

Κι' ὅμως εἶμαι στὴν Αθήνα... Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου νὰ, τὴ βλέπω ἴδια. ὅπως εἶναι πάντα. Μόνο ποὺ οἱ δρόμοι τῆς γυαλίζουν καὶ στοὺς δρόμους αὐτοὺς λίγοι ἄνθρωποι ριφωκιδουνεύουν τουρτουρίζοντας... Ὁ ἥλιος λάμπει, μὰ εἶναι ἀπ' τοὺς ἥλιους ἐκεῖνους ποὺ, καθὼς λέει ὁ λαός, «ἔχουν δόντια». Τὶ κρῦο, τί κρῦο!... Καὶ τὰ βουνὰ ὀλόγυρα εἶναι χιονισμένα ὡς κάτω, ὡς τίς ριζιμιές. Ἀκόμα κι' ὁ Κορυθαλὸς εἶναι ἄσπρος ὡς τὸν ἐλικθῶνα Στὴν πόλη μπορεῖ νὰ μὴν ἐχίονισε πολὺ, μὰ κει-πέρα τῶρριξε... μὲ τὸ τουλούμι. Τὶ χιόνια, τί χιόνια! Καὶ πόσες ἡμέρες θὰ κάμουν νὰ λυώσουν, καὶ πόσο θὰ κατεθῆ ἀκόμα τὸ θερμόμετρο! Γιὰ φαντάσου νὰ καταντήσῃ κι' ἡ Αθήνα σὰν τίς πολιτικὲς ἐκεῖνες χῶρες... τῶν παραμυθιῶν, ὅπου παγώνει κι' αὐτὴ ἀκόμα... ἡ φωνή, —καημένε Μυγχαούζεν! — κι' οἱ ἄνθρωποι ἀκοῦνε τὴν ἀνοιχτὴν τὰ λόγια ποὺ εἶπαν τὸ χειμῶνα!...

Μὲ πιάνει ἀπελπισία... Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ ἰδῶ σὲ λίγα φῶκες, ἄσπρες ἀρκούδες, ἀνθρώπους ντυμένους μὲ προβεῖτες καὶ ἴσως-ἴσως κανένα βόρειο σέλας... Τὰ παιδιά μοῦ λένε πὺς ἔχουν χιονίστρες καὶ τοὺς ἀπαντῶ πὺς θὰ εἶναι... κρουπαγγήματα! Σήγναι μὲ τὴ στιγμή ἡ σόμπα, καὶ λέω πὺς ἡ φωτιά θάπαθε ψύξη! Ὁ πάγος στὸν τενεκέ μένει ἄλυτος καὶ λέω πὺς εἶναι κρῖμα νὰ πάη χαμένος καὶ νὰ κάμουμε σήμερα κανένα παγωτό!... Μοῦ λένε πὺς τὸ θερμόμετρο δὲν ἐννοεῖ νάνεθῃ κι' ἀπαντῶ πὺς θὰ πάγωση κι' ὁ ὑδράργυρος!... Εἶναι πιά τὸ παραλήρημα τοῦ κρῦου. Ἡ καλύτερα τῆς ἰδέας τοῦ κρῦου, γιατί στὴν κάμαρά μου βέβαια δὲν κρυώνω. Μὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ κρυώνῃ κανεὶς, γιὰ νὰ αἰσθάνεται κρῦο, τουρτούρο, εἶταν ἐρχονται καὶ τοῦ λένε πὺς τὰ τραῖνα καουκουλώνονται ἀπὸ χιόνι κι' οἱ ἄνθρωποι πεθάνουν ἀπὸ ψύξη σὰν τίς μύγες;... Θέ μου καὶ Χριστέ μου, —ὅπως ἔλεγε κι' ἡ γιαγιά μου, —πάψε τὸ θυμὸ σου!

Τὴν ἄλλη μέρα εἶδα πάλι ἥλιο, μοῦ φάνηκε πὺς δὲν εἶχε πολλὰ... δόντια, ξεθαρρεύτηκα, καουκουλώθηκα καὶ βγήκα ὄξω. Ὄχι, δυστυχία μου! Τὰ

μάτια ἔτρεχαν, ταῦτ' ἀπάγωναν, τὰ πόδια γλυστρουῦσαν, τὰ χέρια ξύλιαζαν. Εἶδα κι' ἔπαθα ὡς νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Ἐνας φίλος μου μοῦ εἶπε: «Δὲ θὰ γλυτώσουμε, ἂν δὲν βρέξῃ... ζεστὸ νερὸ γιὰ καμμιὰ ὥρα!» Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ὄπηρχε κι' ἄλλος τρόπος σωτηρίας! Ἀλλὰ ποῦ νὰ βρεθῇ... καζάνι, γιὰ νὰ βράσῃ τόσο νερό; Ἐπρεπε νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση! Θὰ ξεπαγιάζαμε ὅλοι! Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου «διὰ ψύξεω»...

Κι' ὅμως! Ἡ βροχὴ ποὺ εὐχθήθηκε ὁ φίλος μου, ἔπεσε τὴν ἄλλη μέρα ραγδαία. Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν καυτὴ, οὔτε κὰν χλιαρὴ μὰ ἦταν, ὅτι χρειαζόταν γιὰ νὰ λυώσουν οἱ πάγοι, τὰ χιόνια, καὶ νάνεθῇ τὸ θερμόμετρο στὰ συνηθισμένα τουλάχιστο χειμωνιατικὰ ὕψη. Ἐτσι γλυτώσαμε κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ θεομηνία, ποὺ ἐλπίζουμε νάναι κι' ἡ τελευταία αὐτοῦ τοῦ χειμῶνα.

Ἐ, μὰ φυσικά! Ὅτι κι' ἂν κἀνῃ στὴν Ἑλλάδα, μὰ κρῦο, μὰ ζέστη, δὲν μπορεῖ νάναι υπερβολικό. Εὐχρατο, βλέπετε, τὸ κλίμα, καὶ τὰ κλίματα δὲν ἀλλάζουν τόσο εὐκολα. Μερικοὶ φοβοῦνται πὺς ὄλο στὸ χειρότερο θὰ πηγαίνομε. Γιατί νομίζουν πὺς ποτὲ ἄλλοτε δὲν ξαναφάνηκε τόσο κρῦο στὴν Αθήνα σὰν τὸ προχθεσινὸ, ἢ τὸση ζέστη σὰν τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ. Ἀλλὰ ἐρχεται τὸ Ἀστεροσκοπεῖο καὶ, μὲ τὰ βιβλία στὸ χέρι, μᾶς βεβαιώνει πὺς οἱ ἴδιες θερμοκρασίες σημειώθηκαν κι' ἄλλοτε. Κι' αὐτὸ τί σημαίνει; Ὅτι ἀπλούστατα, ὅπως τὸ κλίμα μας δὲν ἀλλάξε ἀπὸ τὸ 1870, ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νάλλάξῃ κι' ἀπὸ τὸ 1924. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἔκτακτα κι' ἐξαιρετικά.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἐναπλησίωσε, ἔπιασε μὲ κάμπια μὲ τὴ μύτη του καὶ χῶθηκε στὸ φράχτη.

—Σιγά! εἶπε ὁ Γιάννης; ἐδῶ κοντὰ θάχῃ ὁ κότσυφας χωρὶς ἄλλο τὴ φωλιά του. Ἐλα σιγά-σιγά, νὰ τὴ βροῦμε.

Ἀλλὰ ἡ Ἀνθούλα καθόταν ἀκόμα λυπημένη.

—Γιατί νὰ πειράξουμε τὰ καημένα τὰ πουλιά; εἶπε. Ὁ πατέρας μου λέει πὺς μᾶς κάνουν καλὸ, γιατί τρᾶνε τίς κάμπιες, τὰ σκουλήκια, τίς ἀράχνες κι' ὅλα τὰ ζουζούνια ποὺ χαλοῦν τὰ φρούτα καὶ τὰ λαχανικά.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε μὲ κραυγὴ. Ἐβγαίνε μὲς ἀπὸ κάτι πυκνὰ σπαρτά, καμμιὰ δεκαριά βήματα ἀπὸ τὰ παιδιά.

—Τ' εἶν' αὐτό, Γιάννη; Δὲς καὶ κάποιος κλαίει...

Ἀκροάστηκαν μὲ προσοχὴ. Δὲν ἦταν κλάμμα ἀνθρώπου ἦταν οὐρλιασμα σκύλου. Καὶ τὰ σπαρτά ταραζόνταν ἀπὸ κάτω.

—Φοβάμαι, εἶπε ἡ Ἀνθούλα. Μὴν εἶναι τὸ λυσσασμένο σκυλί; Στὸ χωριτὸ λένε πὺς τριγυρνᾷ στὰ χωράφια ἕνα σκυλί ποὺ λυσσάζει.

—Κρύψου ἀπὸ πίσω μου, Ἀνθούλα, καὶ μὴ φοβάσαι. Πρὶν δαγκᾶσῃ ἐσένα, πρέπει νὰ δαγκᾶσῃ ἐμένα.

Τὰ οὐρλιασμάτα ξανακούστηκαν. Ὁ Γιάννης δὲν ἦταν δειλός. Ἐκοψε λοιπὸν ἕνα κλαδί ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ προχώρησε πρὸς τὰ σπαρτά.

—Στάσου, Γιάννη! μὴν κοντὰ μου! μὴν πᾶς, σὲ παρακαλῶ! τοῦ φώναξε ἡ Ἀνθούλα.

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης προχώρησε. Κι'

σὰ νὰ παρακαλοῦσε τὴ μικρὴ νὰ τὸ πάρῃ μαζί της.

Τὴ νόστιμο ποὺ ἦταν, ἀλήθεια! Ἡ Ἀνθούλα δὲν κρατήθηκε πιά καὶ τάρπαξε στὴν ἀγκαλιά της. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης τῆς εἶπε:

—Στάσου νὰ ἰδῶ, τί ἔχει γραμμένο στὸ γιορτανί του, γιατί ἐσύ δὲν ξέρεις νὰ διαβάξῃς.

Καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του τὸν πέτσινο λαϊμοδέτη κι' ἐδιάβασε:

«Αὐγὴ. Τῆς κυρίας Λάντη».

—Ἄ! ἔκαμε, ξέρω. Εἶναι τῆς πλούσιας ἐκείνης κυρίας ποὺ ἔχει τὸ μεγάλο κι' ὁμορφὸ σπίτι. Τὶ λύπη κι' ἀνησυχία ποὺ θάχῃ ἡ καημένη! Ἀνθούλα, ὁ δρόμος σου ἐσένα θὰ εἶναι ἀπὸ κεῖ. Τὸ βράδυ, στὸ γυρισμό, ἔμπα μὲ τὴ στιγμή καὶ δὲς το.

Μὲ τὸ χαριτωμένο ἐκείνο σκυλάκι, ἡ Ἀνθούλα διασκέδασε, ἔεχασε λίγο

τιχοῦ τῆς κυρίας Λάντη; κι' ἀπὸ κεῖ ἔφυγε, γιατί ἤθελε νὰ φανῇ πὺς μόνη ἢ Ἀνθούλα εἶχε βρῆ τὸ σκυλάκι.

Ἡ μικρὴ κόρη, κόκκινη ἀπὸ ντροπὴ, μπῆκε σ' ἕναν ὄρατο καὶ μεγάλο κήπο, ποὺ τὰ ψηλά του δέντρα τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται ἀκόμη μικρότερη. Καὶ τί λουλουδία κεῖ-μέσα, κάθε λογῆς! Οὔτε τὰ ὀνόματά τους ἤξερε ἡ Ἀνθούλα, οὔτε ποσὲ τῆς εἶχε ἰδῆ τέτοια λουλούδια.

Ἀπὸ τὸν κήπο ἔφτασε στὸ σπίτι. Ὁ, τί μεγάλο ποὺ ἦταν! Πολὺ μεγαλύτερο κι' ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ κι' ἀπὸ τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ τῆς!

Καθὼς τὴν εἶδαν, οἱ ὀηρέτες τὴν πῆραν γιὰ ζητιανίσσα κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ τὴ διώξουν, ἢ ἴσως καὶ νὰ τῆς δώσουν καμμιὰ πεντάρα γιὰ ἐλεημοσύνη. Ἐνας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς εἶδε στὴν ἀγκαλιά της τὴν Αὐγὴ καὶ τὴ γνώρισε. —Τὸ σκυλάκι τῆς κυρίας! φώναξε.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1) ΔΑΝΑΗ Γ. ΣΙΝΑΜΙΑΟΥ (Συνεργός τῆς Ἀρμένιας) ἐν Βαθεῖ Σάμου. Β' Βραβεῖον 29οῦ Διαγών. Ἐσπαθόματος.—2) ΕΥΡΥΔΙΚΗ Σ. ΚΑΤΣΑΝΟΥ (Ἀνθομένη Ἀνοῦζε) ἐν Ἀργοστολίῳ. Α' Βραβεῖον 1920οῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.—3) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ Ε. ΒΑΦΕΙΛΑΗΣ (Σαμῶτις Ἀκρογιάλι) ἐν Μεσ. Καρλόβασι Σάμου. Α' Βραβεῖον 1920οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.—4) ΜΑΡΙΟΣ Ε. ΚΑΡΔΑΜΙΤΗΣ (Παῖδι τοῦ Μέλλοντος) ἐν Κυθήροις. Α' Βραβ. 1920οῦ Διαγ. Ἀύσεων Πν. Ἀσκήσ.—5) ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΚΟΥΛΑΣ (Σφαιροποιεῖται μὲν Κινωδόμενος) ἐν Πύργῳ. Β' Βραβ. 29οῦ Διαγ. Ἐσπαθόματος.

ὅταν πλησίασε στὰ σπαρτά, στάθηκε σὲ μὲ θέση ποὺ τὸν προφύλαγε καὶ χτύπησε μὲ τὸν κλῶνο δυνατὰ.

Τότε ἕνα μικρὸ ἄσπρο σκυλάκι πετάχτηκε φωνάζοντας καί, καθὼς εἶδε τὴν Ἀνθούλα καθημένη, ἔκειε στὸ φράχτη, ἔτρεξε σ' αὐτὴ κι' ἐπῆδησε στὰ γόνατά της. Ἡ μικρὴ φοβήθηκε κι' ἔκαμε νὰ τὸ διώξῃ ἄλλὰ ὁ Γιάννης τῆς φώναξε:

—Μὴ φοβάσαι, Ἀνθούλα! ἕνα μικρὸ σκυλάκι εἶναι καὶ καθόλου λυσσασμένο!

Τὸ σκυλάκι, σγουρόμαλλο, φαίνονταν βόγενικό. Εἶχε καὶ λαϊμοδέτη ἀπὸ κόκκινο πετσὶ μὲ χρυσαὶ κουμπάκια. Κατατραμαγμένο, θάλεγε πὺς ζητοῦσε βοήθεια ἀπὸ τὴν Ἀνθούλα ποὺ τὴν κοίταζε μὲ βλέμματα ἰκετευτικά. Μιὰ στιγμή σηκώθηκε στὰ πισινὰ του πόδια καὶ ὄρθο, κουνούσε τὴν οὐρίτσα του

τὴ λύπη της. Τὸ πῆρε μαζί της στὴ βέλλα κι' ὁ Γιάννης τοῦ ἔδωσε γάλα, ποὺ μὲ πολλὴ ὄρεξη τὸ καταβρόχθισε. Ἀκολουθοῦσε παντοῦ τὴν Ἀνθούλα, ἀλλ' αὐτὴ φοβόταν μὴ τὸ πειράξουν τὰ ζῶα τῆς βέλλας. Ὁ Καραφωτιὰς ἄξαφνα τί ὑποδοχὴ θάκανε τῆς μικρῆς Αὐγῆς;

Μὰ ὁ Καραφωτιὰς ἦταν ἕνας λαμπρὸς σκύλος, ποὺ ἤξερε πὺς ἦταν δυνατὸς καὶ πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ κἀνῃ κατάχρηση τῆς δυνάμεις του. Καταδέχτηκε λοιπὸν νὰ περιποιηθῇ τὴν Αὐγὴ καὶ νὰ παῖξῃ μαζί της. Τὴν πῆρε καὶ τῆς ἔδειξε ὅλα τὰ μέρη τῆς βέλλας, ὅπως, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, ὁ Γιάννης τὰ εἶχε δεῖξει τῆς Ἀνθούλας.

Τὰ πόγεμα, στὶς τέσσερις, τὰ δυὸ παιδιὰ πῆραν τὴν Αὐγὴ νὰ τὴν πᾶνε στὴν κυρὰ της. Ὁ Γιάννης συντρόφευε τὴν Ἀνθούλα ὡς τὴν ξάπορτα τοῦ ἄρχον-

«Ἄ, τί καλά! Πόσο θὰ χαρῆ!»

Κι' ἔμπασε τὴν Ἀνθούλα στὴν κουζίνα, τῆς πῆρε τὸ σκυλάκι κι' ἔτρεξε στὸ δάσος, γιατί ἡ μαγειρίτσα τοῦ εἶχε πῆ:

—Ἡ κυρία μὲ τίς μουσαφιρίτσες της πᾶει περίπατο. Τρέξε νὰ τίς προφτάσῃς! Ἡ κυρία ἔχισε τοῦ κόσμου τὰ δάκρυα σήμερα. Δὲν εἶδα τέτοια ἀγάπη σὲ σκυλάκι. Πόσο θὰ χαρῆ!

Σὲ λίγη ὥρα ἀκούστηκαν βήματα κι' ὀμιλίες. Κι' ἡ Ἀνθούλα εἶδε νὰ περνεῖ μὲ ὄρατο κυρία, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὴν Αὐγὴ καὶ τὴ φιλοῦσε σὰν παιδί της.

Ἡ μικρὴ σηκώθηκε τότε νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ μαγειρίτσα τῆς εἶπε:

—Στάσου, καριτσάκι μου, στάσου νὰ σοῦ δώσω κάτι τί νὰ τιμηθῆς. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ-ΧΕΙΜΩΝΑΣ-ΑΝΟΙΞΗ

Φθινόπωρο: τα φύλλα τρεμοσαν...
Άνοιξη: οι παλιές οι μέρες πέρασαν...
Χειμώνας: Μια μέρα χειμωνιάτικη, μερα που κίνα...

Ο Σωκράτης τα είδε, παραξενεύτηκε και ρώτησε μια γυναίκα...
Ο Σωκράτης τα είδε, παραξενεύτηκε και ρώτησε μια γυναίκα...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙ

Μια μέρα χειμωνιάτικη, μερα που κίνα...
Είχαμε σκοπό να σκοτώσει, γιατί εγώ δεν πρόφταν...

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Την Κυριακή, τα παιδιούλια του χωριού...
Σήμερα όμως ποδήλατο Κυριακή και γίνεται ο γάμος...

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΙΜΟΝΗ

Πήγανε από χωριό του ο Σωκράτης...
Εβαλε λοιπόν το ταγάρι με το ρούχο του...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΦΕΤΗ

Ένα ώραφα απόγευμα του φθινόπωρου...
Ο μικρός Κώστας έληγε γινε περίπατο...

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Επειδή η τιμή του Γαλλικού φράγκου...
Είς το εξής, η συνδρομή του Εξωτερικού...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Αθήναι, 33 δόξ Εδριπίδου την 4 Φεβρουαρίου 1924

Ο ΟΛΘΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΕΛΙΣ

Από το ερχόμενο φύλλο, θα αρχίσω να δημοσιεύω τον καινούργιο...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μετά τη βροχή. Κοίτα, μαμά, τί καθαροί που είναι οι δρόμοι!

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Τώρα, Αλεξάνδρα μου, έχουμε 1924.

ΕΠΙΜΟΝΗ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ

Πήγανε από χωριό του ο Σωκράτης με την απόφαση να μη ξαναγορήσει...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΦΕΤΗ

Ένα ώραφα απόγευμα του φθινόπωρου, ο μικρός Κώστας...

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Επειδή η τιμή του Γαλλικού φράγκου εξέπεσε...

κατά μου παιδιά, που την πραγματοποιήσατε...
Πολλές φορές, Παρ. Σμυρνιάδης, έγραψα...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Αθήναι, 33 δόξ Εδριπίδου την 4 Φεβρουαρίου 1924

Ο ΟΛΘΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΕΛΙΣ

Από το ερχόμενο φύλλο, θα αρχίσω να δημοσιεύω...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μετά τη βροχή. Κοίτα, μαμά, τί καθαροί που είναι οι δρόμοι!

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Τώρα, Αλεξάνδρα μου, έχουμε 1924.

ΕΠΙΜΟΝΗ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ

Πήγανε από χωριό του ο Σωκράτης με την απόφαση να μη ξαναγορήσει...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΦΕΤΗ

Ένα ώραφα απόγευμα του φθινόπωρου, ο μικρός Κώστας...

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Επειδή η τιμή του Γαλλικού φράγκου εξέπεσε...

Κελερωτός, δ. (ΑΜ). Τιμημένο Τουφέκι, δ. (ΙΚ). Ποσειδών, δ. (ΓΤ). Πάνος (και όχι Φάνης)...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: Α' από τα Φαίδρα της Δραίας Παύλου. Λόστιμο, άλλ' ανατάλληλο...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1. Έως 3 το πολύ περιπέτειες, δόξα 1.50. Διά τες περιπέτειες, λεπτά 30 ή λέξεις...

Η ΔΙΑΠΛΑΔΙΣ ΑΠΟΔΕΙΧΤΑΙ

τοὺς φίλους της: Ζηζάνιος, τῶν Σωγραφείων (ἐλαβα, ἐστία, ἔχει καλὸς)...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Εγκρίνονται: 89. «Ελεημοσύνη» τοῦ Ἀγάτου. 90. «Τὸ νησί μας» τῆς Φαληγηκῆς Ἀφρας...

Νέα Ψευδώνυμα

Νέα Ψευδώνυμα: Ἰσιδα, κ. (ΔΣ). Μαγεμένη Δύση, κ. Σπουρηγιά, δ. Διαβόλιος, δ. (ΑΓ). Χουσί Αϊνίς, κ. (ΕΠ). Φουτουριστικός...

